

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ

ЧОВЕКЪТ В НОЩТА

chitanka.info

На Иван Мирчев

Хладен вятър отвяваше капките на дъжда и ги пръскаше в стъклата на прозореца. Беше есенна вечер. Павел Огнин седеше в стаята си и четеше книга.

Когато очите му отвърнаха поглед от страниците и се вгледаха в отсрещната страна, той почувствува, че е останал съвсем сам в цялата къща. Отначало това чувство се пробуди в него като спокойна мисъл, сетне се превърна в тревожното съзнание, че зад стените на стаята му има други стаи с празни столове, на които от години не бе сядал никой.

Павел Огнин приведе отново глава над книгата, но сега буквите се пречупиха в неразгадаеми знаци.

Той стана от продъненото кадифяно кресло, чиято пружина се разплете, звънна и сякаш се заби дълбоко в земята — и закричи със смутено сърце по пъстрия килим.

Всичко в стаята му беше познато, всеки предмет бе спомен от детинството му. Той можеше да хване със затворени очи тежката глинена ваза или бялата като сняг раковина, които стояха залепени от незапомнени времена винаги на едно и също място върху етажерката. Широкият шкаф за дрехи пазеше все още зад прогнилата си вратичка сватбената рокля на майка му и черния редингот, който баща му обличаше в празници, за да излезе на улицата бледен и замислен. Старото пиано с ръждясали свещници изпъкваше тревожно озъбено сред тихата наредба. Някога две тънки ръце плетяха песни по него, но днес клавишите жълтееха във вечния полумрак на стаята и ако някой ги докоснеше, из лакирания ковчег възкръсваше не звукът, а ехото на струните. Върху стената светеше огледалото — семейната гробница, в която почиваше младостта на цял един род.

Но защо тия предмети му се струваха чужди и някак неприветно оживели в дрезгавината? Защо пръстите му не смееха да ги докоснат?

Той пристъпи и надникна през прозореца, върху чиито стъкла почукваше и сълзеше дъждът. Мракът бе покрил дърветата в градината — само тук-там стърчеха голи клони.

Павел Огнин усети, че в къщата се промъква някой, приближава стаята му и се изправя със зло лице зад гърба му.

Обърна се. Нямаше никой. Вслуша се в капките на дъжда, които падаха като ситни камъчета във водосточната тръба. Но вместо да се унесе и разсее неспокойните си мисли, той трепна пронизан от внезапен страх, защото очите му видяха странни неща: избелелите завеси на прозорците се разклатиха и издуха, сякаш докоснати от вятъра, газената лампа сви огнения си пръстен и отмести сянката му от стената, бягащият конник, изписан в пъстроцветието на килима, се изправи и израсна като паметник.

Павел Огнин стоеше с разперени ръце до прозореца: лицето му бе изсъхнало от ужас, две бели стъклени зеници горяха под веждите му.

Той прекрачи, взе разтреперан лампата и почна да дебне из стаите.

Разтваряше една след друга вратите, които скърцаха в тишината, претърсваше шкафовете, надничаше под масите, обръщаше саксиите с гнили цветя, а мъждивият пламък на лампата откачваше портретите от стените и оживяваше образите им — свирепи мъже с броеници в ръка и стари жени в тъмни забрадки. Из прашните ъгли никнеха паяци, пробудени в разкъсаните си мрежи, почернелите бакърени съдове потракваха и звъняха върху полиците. Навън дъждовните капки се превръщаха в тежки късове желязо, които къртеха стените и чупеха прозорците.

Обезумелият от страх човек побягна из тъмните коридори, но вместо да разтвори пътната врата и да излезе навън, той проникваше в най-отдалечените кътчета, въртеше се като в омагьосан кръг все на едно и също място, събаряше изправените в мрака предмети, които падаха с тежък трясък под стъпките му.

Най-после Павел Огнин изскочи на улицата и се впусна с помътен разсъдък в мъртвата нощ. Бягаше под стрехите на зданията, пресичаше площадите, скачаше над локвите и вадите от кална вода и гледаше вторачено дъждовните искри в светлината на крайгълните фенери.

Някъде се преплетоха гласове. Те отекнаха като сърдито изречени думи и потънаха в плисъка на дъжда.

В далечината изпъкваше мираж: високо до небето здание с горящи прозорци и огнен надпис: ХОТЕЛ.

Човекът тичаше срещу разтворената му врата, примамен от плувналото в нощта сияние.

Когато стигна в тоя дом на случайните гости и прекрачи ярко осветеното преддверие, пред очите му се разкри картината на един непознат живот. Наоколо сновяха хора със сънни лица, които държеха в ръцете си черни чадъри като огромни мокри прилепи с провиснали криле, по безкрайните стълби се катереха прегърбени носачи с куфари на рамо, откряваха се врати, през чиито процепи лъцяха котешките зеници на дебнещи проститутки.

В една зала свиреше музика.

Павел Огнин влезе вътре. В ушите му пламна пъстрият шум от разговорите на късните посетители. Две цигулки, увиснали под брадите на някакви дремещи музиканти, разказваха песен: лъковете чертаеха линии и теглеха жици от звукове. Една въртележка, закована върху стената, лееше хлад в душния въздух.

Павел Огнин седна и поръча вино.

Сложиха на масата му бяла порцеланова кана.

Той пи, докато залата потъна в тишина. Тогава разбра, че всички наоколо си бяха отишли. Ужасът от самотата го сграбчи отново и го издигна сред многоетажните светлини на нощния дом.

Разтвориха му една врата и го въведоха в малка стаичка.

Казаха му:

— Лека нощ!

Той се съблече и изпъна тялото си върху желязно легло.

По корнизите на прозорците се ронеше приспивен дъжд.

В стаеното безмълвие изхърка часовник и от невидимите му колела падна камбанен звън.

Стените, подът и таванът на стаята блеснаха претопени в стъклени предгради, зад които се откриха стотици легла.

Над главата си, надолу, отстрани, Павел Огнин виждаше спокойно легнали хора с тънка усмивка на устните.

Заспиващият човек си спомни една забравена дума: БОЛНИЦА.

И пред полуотворените му клепащи изпъкна лице с посивели мустаци и триъгълна гробарска шапка.

Над покривите се люлее мъгла. Есенното утро се ражда с едно огромно червено слънце върху ниско сведеното небе.

Павел Огнин влиза в глухата уличка и се скрива зад дворната ограда на ъгъла.

Посреща го разтворената врата на рухнала в бръшлян къща.

Той минава коридора и отива в стаята си. Навежда се и взема захвърлената на земята книга.

Някой се киска над главата му.

Той вдига очи и горчива радост застива върху лицето му.

Един папагал с пожълтели зелени пера, увехнали сякаш от самата есен, кълве железните пръчки на клетката си и повтаря заучения от него смях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.